

Čas návratu

Věřte mi, vážení a milí kolegové ve službě u oltáře, že mne samotného to nesmírně mrzí. Je tomu nicméně tak; opět nám nastal konec prázdnin a s ním – ó hrůzo! – i začátek školního roku. Nastal čas návratu z nejrůznějších prázdninových cest, nastal čas návratu do školních lavic, nastal čas návratu k běžnému dennímu a týdennímu rytmu.

Já bych však dnes rád věnoval svou i vaši pozornost jinému návratu. Chtěl bych se v tomto čísle (a v několika následujících) zaměřit na liturgickou oslavu, kterou bychom mohli nazvat „svátostí návratu“. Ano, mám na mysli svátost pokání a smíření, jejíž jedné části se říká zpověď.

Možná jste se už také v souvislosti s touto svátostí zamysleli nad jedním velmi známým evangelním příběhem. Je to část 15. kapitoly Lukášova evangelia, Ježíšovo podobenství „o marnotratném otci“.

Tak počkat! Nezbáznil se pan autor? Nepoletl a nepomotal to tak trochu? Známe přece tento text jako příběh marnotratného syna, a případně jsme ochotni mu říkat podobenství o milosrdném otci. Ale marnotratný otec?

Ano, přesně tak. Půjčil jsem si toto neobvyklé pojmenování známého biblického příběhu z knihy Angela Scarana; a ne náhodou. Otec v Ježíšově příběhu se totiž skutečně chová dosti marnotratně – rozhodně plýtvá svou laskavostí, svou štědrostí, svým milosrdenstvím.

BOŽÍ MARNOTRATNOST

Zkuste si vzít tento evangelní text do rukou a sledujte pozorně otcovo chování. Když se syn vrací, vidí ho otec už zdálky. To ovšem znamená, že ho musel vyhlížet, a to nejen onen den synova návratu, ale i ve všech dnech předchozích. Otec tu cestu domů znal, protože na ní pravidelně čekal na synův návrat, ve který nepřestával doufat.

A ještě zajímavější věci se dějí: otec vybíhá synovi naproti. Tohle muselo Ježíšovým posluchačům způsobit pořádný šok: otec dospělých synů, velebný kmet, hlava rodiny, zá-

možný člověk, který i v časech hospodářské krize může žít řadu zaměstnanců – taková osobnost, a on běhá jako nevychovaný malý kluk. Něco takového se v té době naprosto neslušelo a neočekávalo. Nemyslitelné, nepředstavitelné, nemožné!

Jenže právě tohle onen otec dělá. A tím to ještě nekončí. On nejenže vybíhá naproti tomu nezdárnému dědku, které kdysi odešlo z domova a už svého tátu málem odesalo, on ho dokonce objímá a nenechá si ani docitovat jeho kající vyznání.

Je ovšem pravda, že otec svému kajícímu synu nevyhoví ve všem. Syn chtěl požádat o práci, tedy o podřízené postavení. Otec ho však jako dělníka nepřijímá – vidí v něm svého milovaného syna, a stejně tak o něm mluví. Syn o sobě prohlašuje, že si nezaslouží být synem, ale otec ho právě tak nazývá – jemu navzdory. A následuje nikoli osvobozující rozsudek, milostivé prominutí, nýbrž pořádná oslava synova návratu – bez výčitek, zato s radostí.

SVÁTOST SMÍŘENÍ JE DŮVOD K OSLAVĚ

A přesně takhle jedná Bůh s námi, když se k němu vracíme. On netrůní kdesi daleko a vysoko v pozici uraženého majestátu. On nám vybíhá vstříc a raduje se z našeho návratu. On nám nic nevyčítá, on nás zahrnuje laskavými slovy. On nám neuděluje podmíněné prominutí zbytku trestu za dobré chování, ale výsostně postavení milovaných Božích dětí. On nás nevitá výčtkami, nýbrž radostným objetím. On nám nechystá nucené práce, nýbrž oslavu.

Přál bych vám, vážení a milí, aby se pro vás stala svátost smíření právě takovou zkušeností návratu do Otcova domu, do Otcovy otevřené náruče, za mohutného jáso tu Božích andělů a celých nebes (Lk 15, 10).

K tomu vám žehná otec Zdeněk Drška

Foto: Vojtěch Pospíšil – Člověk a víra

